

УДК 343.146

С.О. Ковальчук,
кандидат юридичних наук, доцент
заступник директора Прикарпатського юридичного інституту
Національного університету «Одеська юридична академія»

УМОВИ ПЕРЕДАЧІ РЕЧОВИХ ДОКАЗІВ НА ВІДПОВІДАЛЬНЕ ЗБЕРІГАННЯ ВЛАСНИКУ (ЗАКОННОМУ ВОЛОДІЛЬЦЮ) ПІД ЧАС КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Анотація. Стаття присвячена визначенню умов, необхідних для прийняття слідчим, прокурором, судом процесуального рішення про передачу речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю). Проаналізовано закріплені нормами кримінального процесуального закону умови їх передачі на відповідальне зберігання та з урахуванням сформованої практики запропоновано додаткові умови, необхідні для прийняття такого рішення.

Ключові слова: речові докази, зберігання речових доказів, відповідальне зберігання, кримінальне провадження.

Постановка проблеми. Вжиття належних і достатніх заходів зі зберігання речових доказів спрямоване як на забезпечення процесу доказування за рахунок створення умов для їх використання у кримінальному провадженні, так і на забезпечення майнових прав власника (законного володільця) на речі, визнані речовими доказами. Норми кримінального процесуального закону в якості загального правила закріплюють, що речовий доказ, наданий добровільно або на підставі судового рішення, зберігається у сторони кримінального провадження, якій він наданий (ч. 2 ст. 100 КПК України) [1], та передбачають окремі винятки з нього (ч.ч. 5 і 6 ст. 100 КПК України). Одним із таких винятків виступає передача речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю). Проте, передбачаючи

можливість прийняття слідчим, прокурором, судом такого рішення (ч. 6 ст. 100 КПК України), законодавець не врегулює порядок передачі речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) та доволі неоднозначно підходить до визначення кола необхідних для цього умов.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню порядку зберігання речових доказів під час кримінального провадження присвячена значна увага науковців. Зокрема, вони аналізуються у працях Д.Т. Арабулі, О.Є. Головкина, Н.С. Карпова, Ю.В. Худякової, С.С. Чернової, О.С. Шалакіної та інших вітчизняних і зарубіжних вчених. Водночас, самостійні дослідження порядку передачі речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) не проводилися,

у зв'язку з чим поза увагою науковців залишилася проблема визначення умов, необхідних для прийняття слідчим, прокурором, судом відповідного процесуального рішення.

Формулювання мети статті. Метою цієї статті є визначення умов передачі речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) під час кримінального провадження.

Виклад основного матеріалу. Допускаючи можливість вирішення питання про долю речових доказів до закінчення кримінального провадження, законодавець не розмежує умови повернення речових доказів власнику (законному володільцю) та їх передачі йому на відповідальне зберігання. Так, ч. 6 ст. 100 КПК України передбачає можливість прийняття рішення як про повернення речових доказів, так і про їх передачу на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) за наявності однакових умов: 1) віднесення матеріальних об'єктів до числа речових доказів, що не містять слідів кримінального правопорушення, у вигляді предметів, великих партій товарів, зберігання яких через громіздкість або з інших причин неможливо без зайвих труднощів або витрати із забезпечення спеціальних умов зберігання яких співмірні з їх вартістю, у вигляді товарів або продукції, що піддаються швидкому псуванню; 2) відсутність внаслідок повернення речових доказів або їх передачі на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) шкоди для кримінального провадження.

Такий підхід законодавця надає слідчому, прокурору, суду право самостійно обирати рішення, яке підлягає прийняттю: про повернення речових доказів власнику (законному володільцю) або їх передачу йому на

відповідальне зберігання, що негативно впливає на слідчу та судову практику. В одних випадках окремі суди розглядають повернення речових доказів та їх передачу на відповідальне зберігання як тотожні заходи, що призводить до необґрунтованого повернення речових доказів. Зокрема, Кам'янський районний суд Черкаської області в ухвалі від 19.03.2014 р. у справі № 696/519/13-к (кримінальне провадження № 1-кп/696/2/14) вказав, що речовий доказ — вантажний автомобіль марки Ford Transit, д/н НОМЕР_1, зафіксований у протоколі вилучення від 03.11.2012 р., перебуває на штрафмайданчику понад рік, а тому може бути повернутий його власниці ОСОБА_6 на відповідальне зберігання. Водночас, керуючись ч. 1 ст. 100 КПК України, суд прийняв рішення про повернення вказаного речового доказу власнику — ОСОБА_6 [2]. В інших випадках окремі суди розглядають передачу речових доказів на відповідальне зберігання як спосіб вирішення їх долі, що призводить до необґрунтованої відмови у такій їх передачі. Так, Кам'янський районний суд Черкаської області ухвалою від 13.10.2015 р. у справі № 708/1032/14-к (кримінальне провадження № 1-кп/696/12/15), пославшись на ч. 9 ст. 100 КПК України, відмовив у задоволенні клопотання адвоката ОСОБА_1 про передачу ОСОБИ_3 речового доказу — автомобіля НОМЕР_1 на відповідальне зберігання до прийняття рішення у справі [3].

Повернення речових доказів власнику (законному володільцю) зумовлює поновлення у нього відповідних правомочностей, що впливають з належного йому права власності, у зв'язку з чим виступає одним зі способів вирішення долі речових доказів. Тому віднесення

матеріальних об'єктів до числа визначених ч. 6 ст. 100 КПК України речових доказів не може виступати умовою їх повернення власнику (законному володільцю), за винятком випадку, за якого речовим доказом виступають товари або продукція, що піддаються швидкому псуванню (у тому числі й у вигляді великих партій), були предметом кримінального правопорушення або іншого суспільно небезпечного діяння та мають придатний стан, а їх власник (законний володільць) встановлений і не знав та не міг знати про їх незаконне використання. Водночас, віднесення матеріальних об'єктів до числа визначених ч. 6 ст. 100 КПК України речових доказів виступає однією з умов їх передачі на відповідальне зберігання.

Аналіз ч. 6 ст. 100 КПК України дозволяє стверджувати, що на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) можуть бути передані: 1) речові докази, що не містять слідів кримінального правопорушення, у вигляді предметів, великих партій товарів, зберігання яких через громіздкість або з інших причин неможливо без зайвих труднощів або витрати із забезпечення спеціальних умов зберігання яких співмірні з їх вартістю; 2) речові докази у вигляді товарів або продукції, що піддаються швидкому псуванню.

Причини, що унеможливають зберігання речових доказів без зайвих труднощів (їх громіздкість, необхідність забезпечення спеціальних умов зберігання тощо), як і співмірність витрат із забезпечення таких умов з вартістю речових доказів, підлягає визначенню слідчим, прокурором, судом у кожному випадку вирішення питання про передачу речового доказу на відповідальне зберігання. У теорії кримінального процесу неодноразово

висловлювалися пропозиції щодо доцільності розробки і нормативного визначення критеріїв громіздкості речових доказів [4, с. 14; 5, с. 126] та покладення на особу, яка здійснює кримінальне провадження, обов'язку призначити їх оцінку та витребувати визначення приблизної вартості зберігання [4, с. 14]. Водночас, з огляду на різноманітність матеріальних об'єктів, які виступають речовими доказами, чітке визначення критеріїв їх громіздкості є неможливим, у зв'язку з чим при прийнятті рішення про передачу речових доказів на відповідальне зберігання потрібно враховувати їх фізичні властивості: габарити, кількість, вагу, об'єм тощо. Визначення приблизної вартості зберігання речових доказів також є неможливим, оскільки витрати із забезпечення їх схоронності залежать від строків зберігання речових доказів, які, у свою чергу, зумовлюються строками досудового розслідування та судового розгляду кримінального провадження.

Виділення в якості умови передачі речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) відсутності внаслідок цього шкоди для кримінального провадження є необґрунтованим. Як вказує Ю.В. Худякова, «ймовірно, законодавець має на увазі ті ситуації, коли на початковому етапі розслідування предмет або слід на підставі припущення про їх належність були приєднані до кримінальної справи, а згодом, після їх докладного дослідження, у тому числі й експертного, належність до справи не підтвердилася. У цій ситуації навряд чи правильно ці предмети і сліди називати речовими доказами» [6, с. 155].

Віднесення матеріальних об'єктів до числа речових доказів, визначених ч. 6 ст. 100 КПК України, не може

розглядатися в якості єдиної достатньої умови для їх передачі власнику (законному володільцю) на відповідальне зберігання. Наприклад, громіздкість речових доказів зумовлює можливість прийняття рішення про їх передачу як власнику (законному володільцю) на відповідальне зберігання (ч. 6 ст. 100 КПК України), так і в обладнане приміщення або до спеціального сейфу (п.п. 4 і 7 Порядку зберігання речових доказів стороною обвинувачення, їх реалізації, технологічної переробки, знищення, здійснення витрат, пов'язаних з їх зберіганням і пересиланням, схоронності тимчасово вилученого майна під час кримінального провадження, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 19.11.2012 р. № 1104) [7] або інше місце зберігання (ч. 5 ст. 100 КПК України). Прийняття відповідного рішення залежить від наявності інших умов, необхідних для його прийняття.

Як свідчать результати дослідження практики, необхідними умовами для передачі речових доказів власнику (законному володільцю) на відповідальне зберігання, окрім їх визначення у ч. 6 ст. 100 КПК України, виступають:

1. Заявлення учасником кримінального провадження, заінтересованим у передачі речових доказів на відповідальне зберігання, відповідного клопотання. Ініціювання розгляду та вирішення питання про передачу речових доказів власнику (законному володільцю) на відповідальне зберігання, як правило, здійснюється шляхом заявлення клопотання: 1) про передачу речових доказів на відповідальне зберігання [8; 9; 10]; 2) у разі, якщо речовими доказами є майно, на яке накладено арешт, — про скасування арешту майна та їх передачу на від-

повідальне зберігання [11; 12; 13]; 3) у разі, якщо речові докази зберігаються стороною обвинувачення, — про зміну способу їх зберігання та передачу на відповідальне зберігання [14; 15; 16]. Таке клопотання може бути заявлене їх власником (законним володільцем) та особами, які залежно від його процесуального статусу захищають або представляють його інтереси, — потерпілим, його представником, підозрюваним, обвинуваченим [11], його захисником [17], цивільним позивачем, його представником [18], цивільним відповідачем, його представником [14], свідком [8]. Норми кримінального процесуального закону для передачі речових доказів на відповідальне зберігання, на відміну від їх передачі для реалізації або знищення, не вимагають згоди власника (законного володільця). На необхідність отримання його згоди на передачу йому на відповідальне зберігання громіздких речових доказів звертається увага у ч. 1 ст. 151 Модельного КПК для держав-учасниць СНД, прийнятого Постановою Міжпарламентської Асамблеї держав-учасниць СНД (м. Санкт-Петербург, 17.02.1996 р.) [19]. Проте, заявлення заінтересованим учасником кримінального провадження відповідного клопотання одночасно свідчить про його згоду на отримання речових доказів на відповідальне зберігання.

2. Підтвердження прав особи на речі, які виступають речовими доказами і щодо передачі яких на відповідальне зберігання заявлене клопотання. Під час розгляду клопотання про передачу речових доказів на відповідальне зберігання підлягає встановленню наявності в особи, щодо передачі якій речових доказів на відповідальне зберігання воно заявлене, права власності або права користування ними. У зв'язку з цим правильною є прак-

тика судів, які у мотивувальній частині ухвали, якою речові докази передаються на відповідальне зберігання, наводять посилання на документи, що підтверджують наявність в особи, якій вони передаються, права власності або права користування відповідними речами [20] і відмовляють у задоволенні клопотань, поданих особами, які не виступають власниками (законними володільцями) [16].

3. Доведення власником (законним володільцем) можливості забезпечення належних умов зберігання речових доказів. У теорії цивільного права наявність належних умов для забезпечення утримання та збереження речей розглядається як визначальний чинник їх передачі на зберігання [21, с. 635; 22, с. 436], а у теорії кримінального процесу обґрунтовується пропозиція передбачити обов'язок осіб, які здійснюють кримінальне провадження, перевіряти умови передбачуваного зберігання речових доказів у власника (законного володільця), інших фізичних або юридичних осіб, яким майно може бути передано на зберігання [23, с. 19].

Наявність належних умов для зберігання речових доказів підлягає доведенню власником (законним володільцем) або особами, які залежно від його процесуального статусу захищають чи представляють його інтереси, за допомогою надання слідчому, прокурору, суду відповідних доказів. Недоведення ним наявності належних умов для зберігання речових доказів призводить до відмови у задоволенні клопотання про їх передачу на відповідальне зберігання. Так, Тернопільський міськрайонний суд ухвалою від 01.04.2014 р. у справі № 607/23943/13-к відмовив у задоволенні клопотання про передачу речового доказу — напівпричепа «ОДА3-83001», р.н. НОМЕР_1, зі

штрафного майданчика власнику — цивільному відповідачу ТОВ «Агробізнес» на відповідальне зберігання, вказавши у резолютивній частині ухвали, що представником цивільного відповідача не надано суду доказів того, що товариство має спеціальне приміщення чи сховище, призначене для зберігання транспортних засобів та напівпричепів до них, яке охороняється [14].

У разі накладення арешту на майно, яке виступає речовими доказами, та/або їх зберігання стороною обвинувачення, власник (законний володільць) речових доказів, його захисник або представник, заявляючи клопотання про скасування арешту майна або зміну способу зберігання речових доказів та їх передачу на відповідальне зберігання, може обґрунтовувати незабезпечення стороною обвинувачення належних умов їх зберігання. У таких випадках тягар доказування наявності належних умов для зберігання речових доказів покладається на сторону обвинувачення та осіб, яким їх було передано на відповідальне зберігання. Зокрема, у ході судового розгляду Северодонецьким міським судом Луганської області справи № 428/3350/13-к обвинувачений ОСОБА_3 заявив клопотання про скасування арешту речових доказів — двох компресорних установок МСН2-СNG і газових балонів та їх передачу йому на відповідальне зберігання. Клопотання обґрунтовувалося тим, що вказані речові докази зберігаються ПАТ «Луганськгаз» на вулиці, що призводить до їх непридатності. У зв'язку з ненаданням прокурором і представником цивільного позивача у судовому засіданні пояснень щодо належного зберігання вказаних речових доказів, суд ухвалою від 26.08.2015 р. задовольнив клопотання обвинуваченого [11].

Заявляючи клопотання про скасування арешту майна або зміну способу зберігання речових доказів та їх передачу на відповідальне зберігання і беручи участь у його розгляді судом, власник (законний володілець) речових доказів, його захисник або представник вправі, але не зобов'язаний подати суду докази, які б підтверджували незабезпечення стороною обвинувачення належних умов зберігання речових доказів. Наприклад, під час судового розгляду Воловецьким районним судом Закарпатської області справи № 300/127/14-к (кримінальне провадження № 1-кп/300/15/2014) захисник ОСОБА_5, який представляє інтереси обвинуваченого ОСОБА_1, заявив клопотання про часткове скасування арешту майна та передачу речового доказу — автомобіля марки Lexus GS 300, реєстраційний номер НОМЕР_1, на відповідальне зберігання його власнику — ОСОБА_1. До клопотання захисник додав довідку від 15.10.2014 р., видану спеціалістом у галузі технічного обслуговування та ремонту транспортних засобів, згідно з якою перебування транспортного засобу без технічного огляду та щоденної експлуатації призводить до псування агрегатів автомобіля: корозії кузова, руйнування резинових сальників, патрубків та інших деталей, виходу з ладу акумулятора, псування мастила двигуна та коробки передач, що призводить до погіршення загального технічного стану автомобіля та впливає на його ринкову вартість. За результатами розгляду клопотання суд дійшов до висновку про відсутність належних умов для

зберігання автомобіля та ухвалою від 27.10.2014 р. задовольнив клопотання захисника [12].

Висновки. Проведений аналіз норми ч. 6 ст. 100 КПК України, яка надає слідчому, прокурору, суду повноваження щодо передачі речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю), та практики її застосування дозволяє віднести до числа умов, необхідних для прийняття такого процесуального рішення: 1) віднесення матеріальних об'єктів до числа речових доказів, визначених ч. 6 ст. 100 КПК України; 2) заявлення учасником кримінального провадження, заінтересованим у передачі речових доказів на відповідальне зберігання, відповідного клопотання; 3) підтвердження прав особи на речі, які виступають речовими доказами і щодо передачі яких на відповідальне зберігання заявлене клопотання; 4) доведення власником (законним володільцем) можливості забезпечення належних умов зберігання речових доказів. Внесення відповідних доповнень до КПК України сприятиме забезпеченню формування однакової слідчої та судової практики щодо передачі речових доказів на відповідальне зберігання. Водночас, нормативне закріплення таких доповнень може бути ефективним лише у разі визначення порядку передачі речових доказів на відповідальне зберігання власнику (законному володільцю) та її процесуального закріплення, що зумовлює необхідність подальшого дослідження проблем їх передачі на відповідальне зберігання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
2. Ухвала Кам'янського районного суду Черкаської області від 19.03.2014 р. у справі № 696/519/13-к (кримінальне провадження № 1-кп/696/2/14) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/37697549>
3. Ухвала Кам'янського районного суду Черкаської області від 13.10.2015 р. у справі № 708/1032/14-к (кримінальне провадження № 1-кп/696/12/15) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/52239454>
4. Арабули Д.Т. Порядок и сроки хранения вещественных доказательств в уголовном судопроизводстве / Д.Т. Арабули // Труды Современной гуманитарной академии. — 2010. — № 11. — С. 5-17.
5. Куцкір Г.М. Засада недоторканності права власності: поняття, зміст і реалізація у кримінальному провадженні: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Галина Михайлівна Куцкір. — Одеса, 2015. — 242 с.
6. Худякова Ю.В. Вещественные доказательства в уголовном процессе: Дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Юлия Владимировна Худякова. — Челябинск, 2006. — 234 с.
7. Порядок зберігання речових доказів стороною обвинувачення, їх реалізації, технологічної переробки, знищення, здійснення витрат, пов'язаних з їх зберіганням і пересиланням, схоронності тимчасово вилученого майна під час кримінального провадження, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 19.11.2012 р. № 1104 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1104-2012-%D0%BF#n19>
8. Ухвала Вінницького міського суду Вінницької області від 30.04.2015 р. у справі № 127/2140/13-к (кримінальне провадження № 1-кп/127/4/15) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/48646709>
9. Ухвала Пустомитівського районного суду Львівської області від 03.09.2014 р. у справі № 450/3117/13-к (кримінальне провадження № 1-кп/450/11/14) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/41681912>
10. Ухвала Автозаводського районного суду м. Кременчука Полтавської області від 17.07.2015 р. у справі № 524/1571/15-к (кримінальне провадження № 12014170000000343) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/46936746>
11. Ухвала Северодонецького міського суду Луганської області від 26.08.2015 р. у справі № 428/3350/13-к [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/51727574>
12. Ухвала Воловецького районного суду Закарпатської області від 27.10.2014 р. у справі № 300/127/14-к (кримінальне провадження № 1-кп/300/15/2014) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/41128069>
13. Ухвала Іванківського районного суду Київської області від 30.06.2015 р. у справі № 366/1253/15-к (кримінальне провадження № 1-кп/366/202/15) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/45943876>
14. Ухвала Тернопільського міськрайонного суду від 01.04.2014 р. у справі № 607/23943/13-к [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/37957543>
15. Ухвала Славутського міськрайонного суду Хмельницької області від 01.10.2015 р. у справі № 682/2308/15-к (кримінальне провадження № 1-кп/682/114/2015) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/51819166>
16. Постанова Болеківського міського суду Івано-Франківської області від 12.02.2014 р. у справі № 339/795/13-к (кримінальне провадження № 1/339/12/13) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/37105830>
17. Ухвала Воловецького районного суду Закарпатської області від 27.10.2014 р. у справі № 300/127/14-к (кримінальне провадження № 1-кп/300/15/2014) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/41128075>
18. Постанова Дрогобицького міськрайонного суду Львівської області від 17.09.2015 р. у справі № 1306/8301/2012 (кримінальне провадження № 1/442/12/2015) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/52786773>

19. Модельный УПК для государств-участников СНГ, принятый Постановлением Межпарламентской Ассамблеи государств-участников СНГ (Санкт-Петербург, 17.02.1996 г.) [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.icrc.org/rus/assets/files/other/ipa.pdf>

20. Ухвала Галицького районного суду Івано-Франківської області від 11.04.2013 р. у справі № 341/88/13-к (кримінальне провадження № 1-кп/341/13/13) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/30760161>

21. Харитонов Є.О. Цивільне право України: Підручник / Є.О. Харитонов, О.І. Харитонova, О.В. Старцев. — Вид. 2, перероб. і доп. — К.: Істина, 2009. — 816 с.

22. Цивільне право: Підручник: У 2 т. / В.І. Борисова (кер. авт. кол.), Л.М. Баранова, Т.І. Бегова та ін.; За ред. В.І. Борисової, І.В. Спасибо-Фатеевої, В.Л. Яроцького. — Х.: Право, 2012. — Т. 2. — 816 с.

23. Головкин О.Е. Хранение вещественных доказательств на досудебных стадиях уголовного судопроизводства: Автореф. дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Олег Евгеньевич Головкин. — М., 2015. — 20 с.

Ковальчук С.А.

Условия передачи вещественных доказательств на ответственное хранение собственнику (законному владельцу) во время уголовного производства.

Аннотация. Статья посвящена определению условий, необходимых для принятия следователем, прокурором, судом процессуального решения о передаче вещественных доказательств на ответственное хранение собственнику (законному владельцу). Проанализированы закрепленные нормами уголовного процессуального закона условия их передачи на ответственное хранение и с учетом сформированной практики предложены дополнительные условия, необходимые для принятия такого решения.

Ключевые слова: вещественные доказательства, хранение вещественных доказательств, ответственное хранение, уголовное производство.

S. Kovalchuk

Conditions of the transfer of material evidences on the responsible storage of the owner (legitimate holder) during the criminal proceedings.

Summary. The article is dedicated to the consideration of conditions, that are necessary for the adoption by an investigator, prosecutor, court procedural decision regarding of the transfer of material evidences on the responsible storage of the owner (legitimate holder). Conditions of their transfer on the responsible storage, fixed by rules of criminal procedural law, analyzed and considering of the established practice additional conditions, that are necessary for the adoption of such decision, offered.

Keywords: material evidences, storage of material evidences, responsible storage, criminal proceedings.

